

**Petr
Hugo
Šlik**

plus

Tržiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstvius.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Hugo Šlik
Tržiště – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Plus

**Petr
Hugo
Šlik**

**román na
přeskáčku**

**Toto je román na
přeskáčku. Znamená to,
že jeho jednotlivé
kapitoly můžete číst
v libovolném pořadí.
Můžete si dokonce vybrat
a následně přečíst jen
některé z nich. Jako když
nakupujete na
tržišti.**

kapitola:
chozě (20),
zloděj

105

kapitola:
Petr (33),
farmář

157

kapitola:
Jindra (24),
městský
strážník

121

kapitola:
Honza (6),
kluk

45

kapitola:
Marika (32),
matka

59

obsah

kapitola:
Jirka (24),
zaměstnanec
Technických
služeb

73

kapitola:
Ivoš (44),
řidič
dodávky

29

kapitola:
Blanka (29),
prodavačka
keramiky
z chráněné
dílny

13

kapitola:
Jaroslava (75),
babička

141

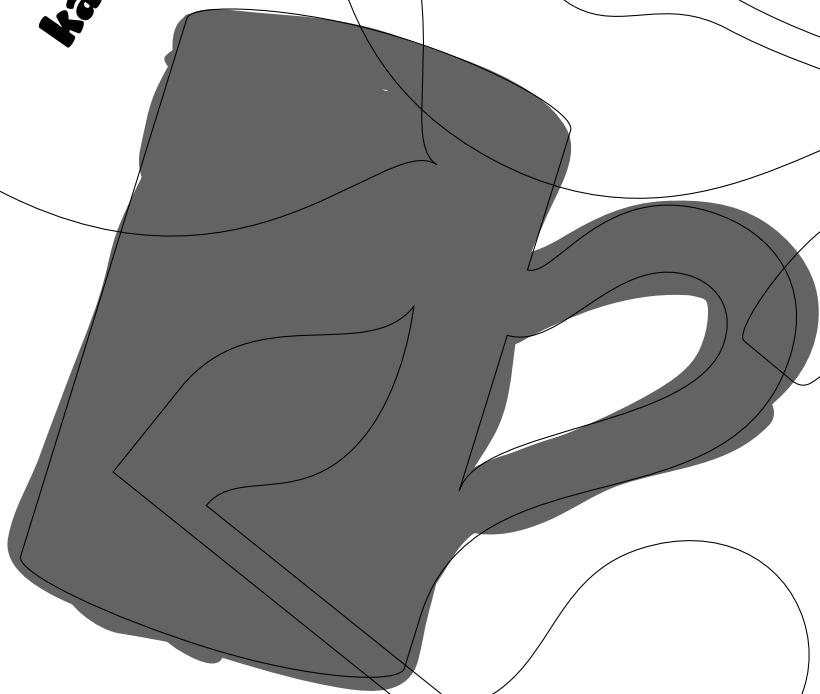

kapitola:
Kamil (40),
prodavač
kávy

87

kapitola

A minimalist line art illustration. On the right side, there is a profile of a woman's face looking towards the left. Her hair is styled in a bun. To the right of her head is a plant with several leaves. The text 'Blanka (29)' is written in a bold, black, sans-serif font, slanted upwards, across the woman's face and the plant. On the left side, there is a large, abstract shape that resembles a hand or a stylized leaf, also drawn with simple black lines. The text 'prodavačka keramiky z chráněné dílny' is written in a bold, black, sans-serif font, slanted downwards, across this shape.

Blanka (29)

**prodavačka
keramiky
z chráněné
dílny**

Jedna, dva, tři, čtyři, pět.

Blanka po stopadesáté přerovnála hrnky na pultě a v duchu se okřikla za to počítání. Jenže jí to nedalo. Z počítání do pěti se stala její mantra, běželo jí hlavou pořád dokola. Byly dny, kdy vydržela počítat i několik hodin v kuse. Někdy se divila, že se z toho ještě nezbláznila, a někdy o tom dokonce pochybovala. Jestli je opravdu normální. „Jak to mám vlastně zjistit?“ přemýšlela. „To se mám někoho zeptat?“ Jenže neměla koho. Sama, v garsonce, s Hynkem to skončilo už před rokem a v práci se o tom s nikým bavit nedalo. Věděla přesně, jak by na takovou otázku zareagovala Martina. Povytáhla by obočí, nakrabatila čelo a zaklonila hlavu. Pak by se chvíli smála a nakonec by řekla: „Samozřejmě, že nejsi normální. Copak by někdo normální mohl dělat tuhle práci?“

Tržiště už bylo plné lidí. Blanka měla radši brzké ráno, když někteří trhovci ještě ani nebyli na svých místech a teprve se začínali trosit první zákazníci. Ona vždy vybalila hrnky dávno před osmou, což byl oficiální začátek trhů. Mohla pak v klidu pozorovat vzrůstající ruch. Bavilo ji to a času na to měla dost. Moc kupujících se u jejího stánku nezastavovalo. Lidé s ustaranými výrazy v obličejích a s prázdnými taškami přecházeli rychle od prodejce k prodejci. Pečlivě vybírali vystavené zboží, a jak se jim plnily tašky, jejich krok se postupně zvolňoval a zastavovali i u stánků, které předtím míjeli bez povšimnutí. Tak se nakonec dostalo i na prodavače mandlí v cukru, slaměných ozdob, nebo třeba na ni, Blanku. Pokud nakupující po všech těch obchodech nespěchali hned domů, většinou se ještě zdrželi u stánků s jídlem, případně s kávou a probírali dnešní

nákup nebo jen tak zevlovali po okolí, přesně tak, jak to teď dělala Blanka.

„Babi, tenhle chci.“

Před stánkem stála asi desetiletá holčička s krásnými dlouhými vlasy, doprovázená starší, pečlivě ustrojenou a nalíčenou paní. Dívka se přehrabovala ve vystavených hrncích a teď se s jedním v ruce otočila k ženě.

„Ukaž, kolik to stojí. Stovku? To asi nepůjde, Lucinko, to je moc peněz. Nevědí, co by chtěli za obyčejnej hrnek.“

„To nejsou obyčejné hrnky,“ vložila se do jejich rozhovoru Blanka a oči malé dívky se k ní otočily v očekávání nějakého pohádkového příběhu. Nejspíš čekala, že se jedná o kouzelný hrneček, ze kterého v noci vylézají malé víly, nebo něco v tom smyslu.

„Jsou to výrobky z chráněné dílny,“ dokončila Blanka a oči holčičky se zklamaně otočily na babičku.

„A to je jako co?“ vyzvídala.

14 „Pracují u nás lidé znevýhodnění na trhu práce. Ať už nějakým zdravotním hendikepem nebo sociálním prostředím, ze kterého pocházejí.“

„Takže retardovaný cikánata?“

Tentokrát Blanka napočítala v duchu jen do tří. Aby se uklidnila.

„I tak se to dá říct,“ přisvědčila pak. „Dáváme těmto lidem šanci, aby si sami vydělali na živobytí a nemuseli být odkázáni na sociální dávky.“

„Tím, že pomalovávají hrnky z Ikey?“

„Nejenom to. Vyrábíme i vlastní keramiku, batikujeme textil, děláme mozaiky. Pokud vás to zajímá, přijďte na návštěvu, rádi vás uvidíme.“

Nabídla ženě barevný letáček s podrobnými informacemi o jejich dílně. Ta si ho sice vzala, ale takřka vzápětí ho nechala spadnout na zem.

„Pojd', Lucinko, koupím ti tu zmrzlinu, jak jsem ti slíbila.“

Holčička vrátila hrneček, po kterém ještě před chvílí tak toužila,

bez dalšího odmlouvání zpět na místo a radostně odcupitala za babičkou. Blanka se za nimi chvíli dívala a teprve teď si všimla, že Lucinka už v tomto útlém věku trpí značnou nadváhou.

Obešla pult a s povzdechem se sehnula pro odhozený leták. Jejich tisk nebyl zrovna levnou záležitostí, v rozpočtu na něj našli peníze jen tak tak.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět.

Na fasádě domu v ulici Jugoslávských partyzánů byl připevněn obrovský billboard zvoucí na Prague Food Festival. Natočila se ve stánku schválně tak, aby na něj neviděla. Tahle akce, to byl vrchol arogance. Jednou schválně zašla na webovky tohoto „festivalu“, aby se dozvěděla něco víc o motivaci lidí, kteří jej organizují, i o těch, co jej navštěvují. Ještě dnes je jí z toho špatně. Spousta rádoby filozofických keců, které se snažily zakrýt, že jde jenom o to, dobře se nažrat něčeho neobvyklého. Něčeho, čím pak ohromíte své známé.

„Jedl jsem salát okořeněný mravenci. Je to mnohem lepší a zdravější než citron.“

„Jedl jsem ještě nevylihnuté ptáčky smažené v jejich vaječné skořápce. Má to spoustu proteinů.“

Všechny ty slogany, co se tvářily kdovíjak moudře. Objevujeme nové chutě, budme gastronomu. Pokrmy a nápoje musí být v harmonii. Rozmazlujme sebe a své chuťové buňky. Pěstujme pravidelná setkání s přáteli, talířem a sklenkou.

Kašlat na to.

Další dva billboardy, které měla v dohledu, také stály za to. Jeden oznamoval revoluci v telefonování a druhý představoval revoluční holicí strojek. No ovšem, revoluce jde dobře na odbyt, revoluce táhne. Revoluce je sexy. A co ona, Blanka? Nemá se snad dobře, když si může dovolit ten luxus rozčilovat se nad reklamními plakáty? Opravdu ji nic jiného netrápí? Tak to se jí daří vážně skvěle.

Jakýsi pán v černém klobouku si od ní koupil jeden hrnek i s talířkem a zase odkráčel. Při celé transakci mezi nimi padlo stěží pět slov. No, proč ne. Ona si s nikým povídat nemusí.

Kdysi dávno byla na koncertě v klubu Pilot. Už si nepamatuje, co tam hrálo za kapelu, a dokonce ani to, s kým tam byla. V hlavě jí utkvěla úplně jiná věc. Sál zdobily různé umělecké obrazy nebo snad koláže, ani nevěděla, jak to správně nazvat. Na velkých deskách připevněných ke zdi byla v pravidelných rozestupech přilepena spousta různých triviálních věcí. Jedna deska byla plná zmuchlaných papírů, na jiné zase byly boty (červené lodičky s vysokým podpatkem) a na desce, kvůli které si to Blanka vlastně celé pamatuje, ležely rohlíky. Tisíc rohlíků vyrovnaných jako vojáci ve dvaceti řadách a padesáti sloupcích. Ten pohled byl úžasný, vzbuzoval v Blance zvláštní chvění, které v ní dosud žádné umělecké dílo nikdy nevyvolalo. Stála tehdy před těmi rohlíky několik dlouhých minut, lidé do ní vráželi a polévali ji pivem, ale ona se nemohla hnout z místa. O několik týdnů později se dokonce do klubu vydala znova, ale výzdobu už změnili a ona se styděla zeptat, kde by mohla vidět „tu úžasnou koláž z rohlíků“. Ostatně nebylo to ani třeba, protože dodnes jí má před očima do nejmenších detailů, pokud se dá v této souvislosti o nějakých detailech vůbec mluvit. Její sarkastické já, vždy pohotově zpražit jakékoliv její nadšení, jí samozřejmě našeptávalo, ať z toho není tak vyjevená, vždyť jde jen o pár rohlíků na dřevotřískové desce, ale marná snaha. Byla tím dílem jak uhranutá a nedokázala si to ničím vysvětlit. Teprve o několik měsíců později, to už pracovala v Člověku v tísní, jí došlo, čím ji ta věc tak ohromila.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět.

Blanka se nenápadně podívala ke stánku v protější řadě, nějakých deset metrů vpravo. Byl tam. Mladý muž v kostkované košili a s počínajícími kouty. Mohlo mu být lehce přes třicet, maximálně pětatřicet, ale všechny jeho pohyby, gesta i úsměvy byly pohyby, gesty a úsměvy starého muže. Ve vedru, které panovalo, se trochu potil. Kapičky potu se mu třpytily na čele a v podpaží měl tmavá kola. Blanka ho ráda pozorovala. Jeho stánek stál vždycky na stejném místě a muž přicházel ještě dřív než ona. Ve chvíli, kdy s Hynkem teprve začala nosit krabice

s keramikou, on už měl svoji zeleninu vyloženou a doladoval poslední detaily. Vždycky stejná kostkovaná košile a staré džíny. Občas přišel dokonce se slamákem na hlavě! Trhy měly přídomek farmářské, ale Blance bylo jasné, že moc opravdových farmářů zde neprodává. Pokud měl někdo na sobě pracovní zástěru a na nohou holínky, byl to většinou jen kostým. Hra, které nevěřili ani samotní kupující, ale zřejmě ji vyžadovali. U tohoto muže, kterého si Blanka překřtila na Kovboje, to ovšem bylo jiné. Způsob, jakým bral do ruky svůj tovar, i pohled, který upíral do tváří zákazníků, to vše působilo zvláštním uklidňujícím dojmem. Pro Blanku byl právě Kovbojův stánek centrem celého tržiště a Kovboj sám jeho králem. Ačkoli brambory tu prodávalo dalších dvacet prodejců.

Ale tentokrát si Kovboje moc prohlížet nemohla, protože se objevili další zákazníci – vysoký mladík v perfektně padnoucím obleku a drobná dívka v lehkých letních šatech. Slečna vypadala, že je pro toho mladého muže stejným doplňkem jako obrovská zlatá spona, která se mu třpytila na kravatě. Už když přicházeli ke stánku, bylo jasné, kdo z tohoto páru určuje směr a rychlost chůze. Manažer (jak Blanka začala mladíkovi v duchu říkat) neustále sledoval náramkové hodinky, i když je možné, že čas jej ve skutečnosti nezajímal, a chtěl se jen předvádět. I ty byly zlaté. U Blančina stánku si dívka dodala odvahu a chytila svého partnera za šosy.

„Mirku, počkej.“

„Co je zas?“

„Můžeme něco koupit tady, ne?“

Dívčina ruka obsáhla jedním gestem celý Blančin stánek.

„Tady?“ podivil se manažer.

„No, proč ne? Jsou hezký. Udělá jí to radost.“

„Proč by jí měl udělat radost nějaký blběj hrnek?“

„Jsou to hrnky z chráněný dílny.“

Dívka mu podávala leták, který si automaticky vzala z hromádky na pultě. Na Blanku se nikdo z nich ani nepodíval. Manažer ovšem nechal letáček bez povšimnutí.

„No a?“

„No, takže to nebudou zbytečně utracený peníze. Někomu to pomůže. To je hezký, ne? To jí udělá radost.“

Mladík se sarkasticky usmál.

„Podívej, Gábi, ty jsi tak naivní, že to snad ani není možný. V těch letech takzvaně chráněných dílnách samozřejmě žádný potřebný lidi nepracujou. Vyráběj to normální lidi. Chytráci, který si založili nějakou neziskovku, aby ze státu tahali prachy z grantů. A když to tahají z grantů, znamená to, že to je placený z daní, čili z našich peněz. Z mých i tvých.“

„Ale to snad...“

„Jinak řečeno, ty sis ten hrnek už dávno zaplatila. Správně by sis ho tu měla vzít zadarmo, a ne za něj ještě platit další nekřesťanský peníze. Kolik vlastně? No prosím, stovku! Stovku za hrnek! Copak na tomhle tržišti prodávaj jenom zloději?“

Chvilí bylo ticho a pak se dívka zhluboka nadechla a pronesla větu, na kterou zřejmě musela dlouho sbírat odvalu: „Myslím si, že nemáš pravdu.“

18

Blanka, která tam pořád stála naprosto nepovšimnuta, zřetelně cítila, že toto je historická chvíle jejich vztahu. Spona na kravatu si dovolila nesouhlasit se svým majitelem.

„Cože?“

„Jedna moje kamarádka v takový dílně pracovala. Byla jsem se tam podívat. Pletli proutěný koše někde v Dlouhý.“

„A měli tam nějaký retardy?“

„Ne. Zaměstnávali fetáky na detoxu, bezdomovce a lidi čerstvě propuštěný z kriminálu.“

Kýbl špíny z ulice, který na svého partnera zřejmě zcela vědomě vylila, zapůsobil. Všechen ten hnus, který do manažerova světa nepatřil a o kterém nechtěl nic vědět, jej naprosto paralyzoval, takže nakonec jen rezignovaně mávl rukou.

„No jo, tak jestli chceš, tak si ten blbej hrnek kup.“

„Peníze máš ale ty.“

Zmínka o penězích mu vrátila sebedůvěru. Vyndal z náprsní kapsy naditou peněženku a konečně vzal Blanku na vědomí.

„Víc jak padesát korun vám nedám.“

„Je mi líto, ale nemůžu slevit.“

„Proč ne?“

„Sto korun je konečná cena. Musíme naše výrobky prodávat za jednotnou cenu, to byla mimochodem podmínka jednoho ze získaných grantů.“

Nebyla to pravda. Klidně mohla slevit, ale Blance se nechtělo. Viděla samozřejmě dobře, že manažer potřebuje předvést svoji převahu a ukázat před přítelkyní, že se nemýlil v tom, že cena je přemrštěná. Ale Blanka neměla nejmenší chuť mu to ulehčit. Proč taky?

„Sto korun. Budťo berte, nebo nechte být.“

„Tak to teda nic.“

Peněženka putovala zpět do náprsní kapsy a mladík se otočil k odchodu.

„Mirku, počkej! Vrátime se teda pro to kafe?“

Jenže manažer už rázoval pryč, směrem k metru. Ani se neotočil.

„Promiňte,“ otočila se dívka omluvně na Blanku. Měla bledou pleť, havraní vlasy a kolem krku hezké dřevěné korále. „On většinou tak hroznej není, ale teď jdeme na návštěvu k jeho mámě, a to je vždycky trochu nervózní.“

„Mně se omlouvat nemusíte. Jsem na to zvyklá. Každý si myslí, že chráněný dílny jsou podvod.“

„Já si to nemyslím.“

„Děkuju vám.“

Mezi oběma dívkami zavládlo ticho. Stály proti sobě, trošku přihloupale se usmívaly a ani jedna zřejmě nemohla připadnout na to, co by měla ještě dodat. Blanka zoufale toužila říct něco vtipného, něco, čemu by se ta druhá dívka bezprostředně zasmála a ukázala hezké bílé zuby. Pak by si třeba ještě chvíli povídaly a mezi řečí by se domluvily na schůzce. A pak? Pak by se vidělo. Třeba by mohla Blanka ještě dnes večer vzít do rukou krásné dlouhé prsty s trochu okousanými nehty, které si ta havraní kráska rozpačitě zarážala do dlaně.

„Už běžte. Ať vám neuteče,“ řekla nakonec nesmělá prodavačka keramiky.

„Tak na shledanou. A ať toho hodně prodáte.“

„Díky. A ať není pořád tak nesnesitelněj.“

Ještě dlouho zněl Blance v uších dívčin smích.

Nesnesitelný tedy ten náfuka byl, jen co je pravda. To zase musela Hynkovi přiznat, že takhle hrozné to s ním nikdy nebylo. Seznámila se s ním první den v práci a přihodila se jí tehdy zvláštní věc. Hned, jak jí Hynek poprvé podal ruku a představil se, si byla naprosto jistá, že s tímhle vysokým kudrnatým klukem bude něco mít. Že spolu budou chodit. Že spolu budou spát. Ještě než pustila jeho ruku, přeběhl jí před očima obraz, jak spolu leží v posteli a ona pokládá hlavu na jeho hrud'. Úplně tu scénu viděla před očima, jako v nějakém filmu. A skutečně, netrvalo to nijak dlouho a on ji pozval na výstavu. Byly to nějaké fotky, snad World Press Photo. Procházeli se mezi těmi nekonečnými variacemi na lidské utrpení a zoufale hledali témata k rozhovoru. Nakonec se zabavili tím, že počítali, na kolika fotkách je nějaký vybombardovaný, nebo zemětřesením či záplavami zničený dům. Když napočítali sedmdesát sedm, nechali toho. Za další měsíc opravdu skončili v posteli a ona si znovu vzpomněla na kinematografii. Odjakživa ji iritovalo, že když ve filmu někdo z milenců vyleze z postele, má na sobě spodní prádlo. V předchozí scéně se ti dva milují jako o život, a hned v další už má herec na sobě trenýrky. Vždy jí to přišlo směšné a nereálné, ale Hynek to tak skutečně dělal. Kdo ví, jestli se styděl, nebo co to bylo, ale pokaždé, než vylezl, aby uvařil kafe nebo aby si došel na záchod, nezapomněl si pod peřinou navléknout slipy. Teď, s odstupem času, jí právě tento moment připadá na jejich vztahu jako nejdůležitější, jako ten, který jej definuje.

Před pultem se zastavil jakýsi svalnatý mladík v přílehavém tričku, ale nakonec si nic nekoupil, dokonce se na Blanku ani nepodíval. Nedivila se tomu, dávno byla zvyklá, že pro tyhle krasavce je prakticky neviditelná. Hned po kulturistovi přišel malý blondatý kluk ve fotbalovém dresu s nápisem RONALDO

na zádech. Musel si stoupnout na špičky, aby na vystavené hrnky dobře viděl.

„Pojď sem,“ řekla mu a on ochotně přišel.

„Chceš něco?“

„Já nemám peníze. Jsem tu s mámou.“

Sáhla do krabice, kde měla rozbité hrnky, vyndala jeden střep a podala mu ho.

„Pro štěstí.“

„Děkuju!“ rozzářily se mu oči. „Už mám šupinu.“

„Tak to budeš mít dneska opravdu štěstí,“ zasmála se, ale Ronaldo už ji neposlouchal a prodíral se davem někam za svými záležitostmi.

S Hynkem to jinak byla docela otrava. Byl milý, hodný, starostlivý a pozorný. Měl všechny dobré vlastnosti, které by měl muž mít, ale co to bylo platné, když byl tak strašně nudný? Samozřejmě že ví, že ani ona není bůhvíjak zábavná, je nejradši, když si večer může uvařit lipový čaj a v klidu si doma číst knížku, ale tohle bylo opravdu moc.

„Co ti pořád tak vadí?“ divila se Martina. „Máš chlapa, kterej tě chce a kterej ti nezahejbá a nejspíš ani nikdy zahejbat nebude. Tak co ti je? Koho si myslíš, že ještě potkáš? Brzo ti bude třicet, nechápu, na co čekáš.“

Měla samozřejmě pravdu, jenže to prostě nešlo. Když pak spolu začali bydlet, bylo to jen urychlení konce. Ukázalo se, že Hynek přeci jen jednu špatnou vlastnost má – hrozně plýtvat. Bez rozpaků vyhazoval jen trochu nahnilé ovoce, nádobí myl pod tekoucí vodou a do kafe si dával smetanu z těch směšných miniaturních balení. Vlastně jediná opravdová hádka, kterou mezi sebou měli, byla, když v koši objevila půlku chleba. Jeho vysvětlení, že „už byl starý“, ji vytočilo tak, že sama sebe nepoznávala.

Rozchod proběhl poměrně hladce, oba byli rozumní. Domluvili se, že na jejich společnou práci by to nemělo mít žádný vliv. Jenže to byla pochopitelně absurdní představa. Není nijak nadšená z toho, že se s ním musí denně vídat. Mluví spolu, jako by se nikdy nic nestalo, nedělají si naschvály, dá se říct, že spolu

vycházejí dobře, ale ve vzduchu to zkrátka je a pokaždé, když mu má něco říct, cítí Blanka v břiše kus ledu.

Ovšem, není se čemu divit. V barevných časopisech, které jí půjčuje Martina, si přečetla stovky článků o tom, že začínat si něco s kolegou v práci se nedoporučuje. A také jsou tam podrobné návody, jak v takovém neperspektivním vztahu alespoň dosáhnout svého, když už se do něj čtenářka dostane. Dosáhnout svého v logice těch časopisů znamená dosáhnout buď povýšení, nebo orgasmu. V ideálním případě obojího. Blanka asi nečetla dost pozorně.

Kdy vlastně si uvědomila, že se jí holky líbí stejně jako kluci? Už nevěděla. Snad někdy na gymnáziu, ale jen co si to konečně přiznala, hrozně se jí ulevilo. Především proto, že když pak ležela večer doma v posteli s rukou v klíně, mohla v klidu myslet na své spolužačky a kamarádky, aniž se sama před sebou cítila trapně. Doopravdy, ve skutečném životě, si ale nedovolila nikdy nic. To si jen bude donekonečna domlouvat kafe s Martinou a pak fascinovaně pozorovat její krásné plné rty a čichat její vůni. Kterási zpěvačka, když se veřejně přiznávala ke své bisexualitě (tehdy to bylo v módě), do televizních kamer úplně jásala. „Víte, jak nám to neskutečně rozšiřuje možnosti? Máme dvakrát větší výběr než heterosexuálové.“

Tak to ovšem Blance nepřipadalo. Jí se zdálo, že to přináší jen potíže, protože ve skutečnosti nebyla spokojená nikdy. Zřejmě by potřebovala ještě nějaké třetí, neutrální pohlaví.

Asi padesátiletá paní v černém baloňáku si hodnou chvíli pečlivě prohlížela tři hrnky.

„Když si vezmu všechny tři, dáte mi nějakou slevu?“

„Samozřejmě. Ten třetí budete mít zdarma.“

„Takže dohromady za dvě stě?“

„Ano.“

Hrnky putovaly do tašky a Blanka si připsala druhý úspěšný obchod dnešního dne. Dvě a půl hodiny po otevření. Na tržišti panoval čilý ruch. Šum hlasů nebyl nepodobný hučení moře. Alespoň tak, jak si to Blanka představuje. Nikdy u moře nebyla.

Nad odpadkovým košem vedle stánku s medem se skláněla bělovlasá stará paní v zeleném kostýmku a cosi v něm hledala.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět.

Zase to počítání! Už si s tím připadá vážně jako blázen. Proč si zrovna ona musí lámat hlavu s věcmi, které nemůže změnit? Proč na to všechno nemůže zapomenout?

Martina, její krásná kamarádka Martina a její krásné dlouhé ruce. Vždy když zakloní hlavu a zasměje se, zatřpytí se křivka jejího bílého krku jako ten nejskvělejší drahokam. Tahle chytrá a rozumná Martina by jí, Blance, dokázala přesně říct, co cítí a proč se chová tak, jak se chová. Studuje totiž třetím rokem psychologii. Řekla by Blance, že si to moc bere, a měla by samozřejmě pravdu. Blanka přesně věděla, kdy se to zlomilo. Bylo to před třemi lety, kdy pracovala v Člověku v tísni na kampani Česko proti chudobě. Měla přichystat nějaké propagační materiály. Vlastně celá ta kampaň byla jen o informacích. Udělat letáčky, samolepky, magnetky a samozřejmě web plný informací. Aby lidi věděli, aby se chytli za nos, aby si konečně uvědomili, že si žijí jako prasata v žitě. Blanka dostala za úkol přichystat právě tyto podklady, takže si o tom něco přečetla. Samozřejmě jí bylo jasné, že na světě jsou chudí lidé a že občas někde daleko někdo zemře hladu, ale velikost toho problému jí doslova vyrazila dech. Bylo to jako rána do hlavy, první dny se cítila úplně mimo a jako omráčená pročítala další a další statistiky. Ze všech čísel se jí dělaly mžitky před očima. Tady to měla, pečlivě sesbíraná a vyrovnaná data, grafy, tabulky a výroční zprávy. Vždyť to byly informace, ke kterým mají přístup všichni, ona sama si je vyhledala za pár minut. „Tak jak to, že to nikoho nezajímá?“ divila se tehdy. Jak to, že tyhle informace nejsou každý den na titulních stránkách novin namísto všech těch Zemanů a Babišů? Několikrát se v kanceláři před počítačem rozbřečela, a to už věděla, že si bude muset najít jinou práci, že tohle neustojí. Nějak se z toho vyvlékla a brzy nato dala výpověď. Nešlo to dál. Když se to pak snažila vysvětlit Martině, ta jenom kroutila hlavou a pořád opakovala: „Jsi přecitlivělá. Musíš se od toho oprostít. To přece není tvoje starost.“

„A či je to teda starost?“ křičela tenkrát na svoji krásnou kamarádku a úporně se snažila, aby zase nezačala brečet. „Každej se od toho oprostuje, ale nikdo nic nedělá, každému je to jedno. Tobě taky.“

„Uklidni se, Blanko. Samozřejmě že mi to není jedno.“

„Ne? A co s tím teda děláš?“

„Co bych s tím jako měla...“

„Chutnal ti ten štrúdl, co sis dala ke kafičku? A to mlíko do kafe, to bylo plnotučný?“

„Nebud' sarkastická, prosím tě. Nevím, proč obviňuješ zrovna mě. Taky sis dala kafe, ne?“

Byla to tenkrát největší hádka, kterou spolu kdy měly, trvalo několik týdnů, než se to celé urovnalo, ale Blanka už na to nikdy nepřestala myslet.

Chronickým hladem na světě trpí 850 milionů lidí. Hlad a podvýživa jsou častějším důvodem smrti než AIDS, malárie a tuberkulóza dohromady, každý den zemře hlady 25 000 lidí. A ačkoliv například dětem v Africe lze poskytnout jídlo na celý den za čtyři koruny, zemře každých pět vteřin jedno dítě hlady.

V Blance už to zůstalo. Ty vědomosti. A ačkoliv se toho zvyku snažila zbavit, často si v duchu odpočítávala vteřiny.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět.

Každých pět vteřin jedno dítě.

Zvony od svatého Matěje odbily jedenáct hodin a doplnily tak symfonii projíždějících aut, cinkání tramvají a troubení jakési dodávky. Květinářka, která prodávala o pár metrů dál, před chvílí skončila s kropením vystavených květin a teď se kolem jejího stánku utvořila malá duha. Tou právě prošel sympaticky vypadající mladík s brýlemi. O něčem se s prodavačkou domlouval. Krčil rameny a ona se smála. Konečně obešla pult a z jednoho kbelíku vyndala tři oranžové gerbery. Blanka byla zklamaná. Gerbery byly podle ní podvodnice. Se svým dokonale kruhovým květem a pastelovými barvami se tvářily ohromně nevinně, jako by vyrostly někde na louce nebo na náspu železniční trati, ale jejich pravou podstatu ukazoval stonek. Neduživý, vybledle

zelený kmínek příliš slabý na to, aby tu barevnou nádheru udržel vzpřímeně. Stonek každé gerbery musí být obtočen slabým zeleným drátkem, aby vůbec vydržel rovně. Ten drátek Blance připomínal trochu berle a trochu rovnátka, která nosila do svých šestnácti let. K čemu je taková kytka, když bez lidské pomoci nevydrží stát rovně?

Najednou se ozvala ohlušující rána. Blanka otočila zrak od květinářky. Na místě Kovbojova stánku se zeleninou stála dodávka. Všude kolem křičeli lidé a po zemi se kutálela zelenina a ovoce z převržených bedýnek. Kovboje nikde neviděla. Jedna brambora se dokutálela až k ní a zastavila se jí o nohu. Zvedla ji ze země a prohlédla si ji. Nožem do ní bylo vyryté malé zdobené srdce a vedle něj ještě jedno slovo: BLANKA.

